

SENTÈNCIA 19-98 DE 20 D'OCTUBRE DE 1998

Ponent : M.I. Sr. Yves PICOD

ANTECEDENTS DE FET

I. RESULTANT: Que el M. Iltre. Tribunal de Corts dictà Sentència en data 29 d'octubre de 1.997 amb la següent part dispositiva: "FALLEM: que hem d'absoldre i absolem als acusats Alfons i Pilar M.M.P. del delictes major de furt que els imputa l'acusació privada, declarant d'ofici les despeses processals".

II. RESULTANT: Que la citada Sentència es fonamenta en els fets provats següents: "Els acusats germans Alfons M.M.P. i Pilar M.M.P., ambdós nascuts el dia 29 de novembre de 1.942, de nacionalitat espanyola i sense antecedents penals, en el mes de setembre de 1.991, juntament amb la seva germana Francesca M.M.P. M.M.P. van obrir el compte numerat BT ***** al Banc Agrícola i Comercial d'Andorra en que tots tres figuraven com a titulars, la disposició del qual era mancomunada per dos qualsevol de entre els tres titulars. La germana dels acusats, Francesca M.M.P., va morir a Barcelona el dia 17 de març de 1.995, i en data 27 del mateix mes de març els acusats Alfons i Pilar M.M.P. van procedir a retirar el ròssec creditor existent al compte numerat, que ascendia a la quantitat de 11.920.677.- pts, cancel·lant seguidament l'esmentat compte. No consta acreditat si els diners del compte numerat BT 110444 pertanyien realment als tres germans M.M.P., o bé a dos d'ells o, àdhuc, tan sols a un d'ells".

III. RESULTANT: Que l'advocat dels recurrents Jaume i Manuel P.M., fonamenta el seu recurs en un error en l'apreciació de la prova donat que, segons ell, la Sentència no conté la narració precisa dels fets que es consideren presumptament provats i que porten a unes conclusions greument perjudicials per les parts civils. Sosté que s'ha provat que un terç de la quantitat

dipositada al compte BT ***** de l'entitat bancària Banc Agrícola i Comercial era propietat de la Sra. Francesca M.M.P., essent la mateixa qui la va dipositar materialment i de manera acreditada. Afegeix que el caràcter mancomunitat d'un compte bancari implica una comunitat sobre un bé i en el moment que aquesta es dissolt, ha de ser repartit el bé entre les parts; en conseqüència els diners van ser retirats sense l'autorització dels legítims hereus. Per altre costat, menciona que no s'ha donat cap tipus de valor a les declaracions dels fills de la difunta ni a les declaracions de Jaume P.P., marit de la difunta. Després de discutir l'argumentació de les parts contràries, demana la condemna d'aquestes últimes pel delictes major de furt tipificat a l'article 243 del Codi Penal amb una pena de 4 anys de presó. Així com la condemna vinculada per la responsabilitat civil.

IV. RESULTANT: Que el Ministeri Fiscal sosté que no existeixen proves que la mare dels querellants fos realment propietària d'una part dels diners dipositats i que tampoc existeixen indicis suficients per demostrar les afirmacions dels querellants.

V. RESULTANT: Que en el mateix sentit la defensa dels germans Pilar i Alfons M.M.P. subratlla que les parts civils no han aportat cap element que demostrï l'existència d'una sostracció.

FONAMENTS DE DRET

I. CONSIDERANT: Que la primera dificultat de la qualificació està lligada a la situació d'indivisió dels diners. En efecte, Alfons i Pilar M.M.P. van obrir amb la difunta Francesca M.M.P. un compte numerat BT ***** al Banc Agrícola i Comercial d'Andorra Sa, en que tots tres figuraven com a titulars. Aquesta possessió comuna no impedeix la qualificació de furt: el que disposa en totalitat dels béns comuns o indivisos disposa necessàriament d'una fracció dels béns aliens (en dret comparat es pot citar dos decisions de la Cour de Cassation francesa de 21 de març de 1.984 i de 25 de maig de 1.988 en matèria respectivament de successió indivisa i de copropietat).

Malgrat tot, ignorem aquí sí Pilar i Alfons M.M.P. van disposar de la part de Francesca M.M.P., els elements

produïts reposen sobre declaracions dels interessats i suposicions, sense caràcter provatori unívoc i intangible.

II. CONSIDERANT: També que si suposem demostrats els fets, es plantejaria un obstacle de qualificació; en efecte, l'apoderament del bé moble d'altri no és directa en aquest cas; és el Banc que va detenir i remetre voluntàriament els diners als cotitulars; en conseqüència, no estem en la figura de l'element material del furt, sense perjudici d'altres qualificacions que aquesta jurisdicció no està habilitada a evocar aquí.

III. CONSIDERANT: Que pel que s'ha dit s'ha de confirmar la Sentència recorreguda, amb la imposició als recurrents de les costes processals del recurs.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1.- Desestimar el recurs de Suplicació interposat. per Manuel i Jaume P.M.

2.- Confirmar íntegrament la Sentència dictada pel Tribunal de Corts en data 29 d'octubre de 1.997 en la Causa núm. 164-3/95.

3.- Imposar als recurrents el pagament de les costes processals causades pel recurs.

4.- Retornar la Causa al M. Iltre. Tribunal de Corts, amb certificació de la present Sentència, per al seu compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.